

**ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ
НАЙ-ГАДНАТА НОВЕЛА В
ТОЗИ СБОРНИК**

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

Предупреждение: някои пасажки от този текст са в състояние да накърнят чувствителността на нашите най-романтични читатели.

Чувствам, че отново ще се разплача, ако се върна към тази история. Ала на всяка цена трябва да я разкажа: има хора, които биха могли да се поучат от моя пример. Така поне ще живея с илюзията, че не съм съсипал за нищо най-прекрасната любовна история в моя живот.

Всичко започна с една шега. Помня го, сякаш беше вчера. Попитах я какво би направила, за да докаже своята любов. Тя ми отвърна, че би направила всичко. Тогава аз се усмихнах и тя също се усмихна. Колко безразсъдни сме били.

Естествено от този момент всичко тръгна наопаки. Преди това непрекъснато правехме любов, без да му мислим. Нямахме нужда от друго доказателство за любовта. То е като да изпиеш чаша вода — само че вкусът е по-силен и през цялото време си жаден. Достатъчно бе тя да ме погледне и моят малък приятел веднага се събуждаше. Тя разтваряше устни; аз поставях моите върху тях; езикът ѝ започваше да гъделичка венците ми и имаше вкус на ягода; аз прокарвах пръсти в ухаещите ѝ коси; тя започваше да гали кожата под ризата ми; дишането ни се учестяваше; разкопчавах сутиена ѝ с черна дантела, за да освободя връхчетата на гърдите ѝ; те имаха вкус на бонбони „Крема“: тялото ѝ беше същинска сладкарница; на самообслужване; бърза закуска, в която обичах да прекарвам времето си, да се шляя, да се колебая между влажните ѝ гащички и четния ѝ брой гърди; когато целуваш с език, накрая нещата излизат от контрол; после напред и назад; докато се изпразвах, крещях името ѝ; а тя моето.

Точката и запетаята са нещо много еротично.

Просто си бяхме една нормална влюбена двойка. Нещата се обърнаха в момента, когато решихме, че любовта се нуждае от доказателства. Сякаш това да я правим не беше достатъчно.

В началото нямаше нищо страшно. Тя поиска от мен да спра да дишам за една минута. Успеех ли, това означавало, че я обичам. Беше лесно. След това ме остави на мира за няколко дни. Ала тогава аз поех инициативата.

— Ако ме обичаш, постави пръста си в пламъка на свещта, докато ти кажа да го махнеш.

Обичаше ме, нямаше никакво съмнение. И двамата се забавлявахме, докато промивах мехурчето върху показалеца ѝ. Това, за което тогава не си давахме сметка, бе, че сме пъхнали пръст в един адски механизъм.

И така всеки на свой ред. Наддаването не закъсня. За да ѝ докажа любовта си, трябваше последователно:

- да оближа клозетната чиния;
- да изпия пикнята си;
- да прочета до края романа на Клер Шазал^[1];
- да си покажа ташаците по време на делови обяд;
- да ѝ дам сто хиляди франка, без да имам право да я чукам;
- да получа чифт плесници пред кафене „Марли“, без да протестирам;
- да стоя затворен в килера прав в продължение на десет часа;
- да ходя с щипки за хартия на връхчетата на гърдите;
- да се облека в женски дрехи вечерта, когато тя бе поканила на гости приятелките си, и да им сервирам на масата.

От своя страна, за да проверя дали тя ме обича, аз я принудих:

- да изяде кучешко лайно на улицата;
- да носи в продължение на три дни изкуствен фалос в задника, без да може да отиде по нужда;
- да изгледа до края последния филм на Льолуш;
- да пробие клитора си без упойка;
- да отиде заедно с мен на събиране и да гледа как свалям всичките ѝ приятелки, без да реагира;
- да се остави на кучето, чието лайно бе изяла;
- а стои цял ден завързана за светофара само по бельо;
- да се маскира като кучка вечерта на рождения си ден и да приема гостите лаейки;
- да отиде до „Режин“^[2] завързана с кучешки нашийник.

Няма съмнение: кажи-речи си бяхме обявили война. Само че дотук бяха само ордюври. Занапред по взаимно съгласие решихме в нашите любовни изпитания да вземат участие и други лица.

Една вечер я заведох при приятели садисти. Тя беше със завързани очи и с белезници на ръцете. Преди да позвъня, ѝ припомних правилата на играта:

— Ако започнеш да молиш да спрат, това ще означава, че не ме обичаш.

Само че тя това си го знаеше наизуст.

Тримата ми приятели отначало разрязаха дрехите ѝ с ножица. Единият от тях държеше ръцете ѝ зад гърба, а другите двама пореха роклята ѝ, сутиена и чорапите. Тя трепереше от уплаха, чувствайки допира на студения метал до кожата си. Когато остана гола, започнаха да я опипват навсякъде: гърди, корем, задник, вулва, бедра, след това ѝ се изредиха и тримата, отначало с пръсти, а после наистина, първо поединично, накрая едновременно (единият в устата, другият във вагината, третият в ануса и всичко това при пълна съгласуваност). Когато се изпразниха едновременно, дойде ред на сериозната работа.

Ръцете ѝ бяха завързани над главата за халка в стената. Свалиха ѝ превръзката, за да може да вижда бича, нагайката и ремъците, сетне краката ѝ бяха стегнати с въжета за стената, а очите ѝ отново завързани. Бичувахме я четиримата в продължение на двадесет минути. След края на упражнението трудно можеше да се каже кой е по-изморен, изгубилата дъх от молби и писъци жертва или изтощените от размахване на камшиците палачи. Ала тя издържа, следователно ме обичаше.

За да отпразнуваме това, я жигосахме с нажежено желязо върху дясната страна на задника.

След това дойде моят ред. Тъй като я обичах, трябваше да понеса всичко, без да ми мигне окото. Танто за танто. Тя ме заведе на вечеря с един от нейните „бивши“ — с други думи тип, когото ненавиждах. Когато приключихме, тя му каза:

— Любов моя, да знаеш, не съм те забравила.

После продължи, като кимна към мен с глава:

— Този палячо никога няма да замести онова, което преживяхме заедно. Впрочем, той е толкова нищожество, че може да ни гледа как правим любов, без да си мръдне пръста.

Останах седнал на мястото си, докато тя яхаше моя предшественик и най-зъл враг. Целуна го право по устата, като го галеше по чепа. Той гледаше сащисано към мен. Тъй като изобщо не реагирах, той влезе в играта и скоро я набучи на шиша си. През целия си живот не съм страдал така. Искаше ми се да умра на място. Не преставах обаче да си повтарям, че това страдание е доказателство за

моята любов. Когато двамата едновременно стигнаха до оргазъм, тя се обърна към мен изтощена, потна и ми каза да си вървя, тъй като имали желание да продължат насаме. На това място аз се разридах от ярост и отчаяние. Замолих я:

— Милост, по-скоро ми отрежи един пръст, но не прави това!

Тя взе, че се хвана за думата. Моят съперник бе този, който ми ампутира една фаланга от малкия пръст на лявата ръка. Беше ужасно, но не толкова, колкото да ги оставя сами. И освен това да не можеш да се почешеш по лявото ухо не е чак такава жертва, колкото да ти сложи рога някакъв тъпанар.

От този момент насетне нашата любов започна да се нуждае от все повече доказателства.

Аз я накарах да прави любов с един серопозитивен приятел без презерватив (по време на една дивашка нощ).

Тя ме помоли да направя свирка на баща ѝ.

Аз я накарах да проституира на авеню „Фош“. В резултат я прибраха ченгетата и бе изнасилена колективно от целия полицейски участък и от неколцина бездомници, без аз да си мръдна малкия пръст, тъй като тя ми го бе отрязала. Тя ми навря разпятие в задника по време на опелото на сестра ми, чийто труп преди това се наложи да прескоча.

Аз изчуках пред нея всичките ѝ най-добри приятелки.

Тя ме принуди да кумувам на бракосъчетанието ѝ със сина на някакъв богат борсов посредник.

Аз я затворих в мазе, пълно с плъхове и тарантули.

Не бива да пропусна и най-страшното: тя се оказа толкова извратена, че ме принуди да вечерям на четири очи с Роман Боренже^[3].

В продължение на една година ние извършихме всичко, всичко. До такава степен, че ни се изчерпи въображението.

Сетне един ден, когато дойде моят ред да я изпитвам, аз открих върховното доказателство за любовта. Онова, което щеше да означава, че тя ме обича за цял живот.

Не, не я убих. Прекалено просто би било. Искях тя да страда до края на дните си, за да ми удостоверява във всеки един момент своята абсолютна любов чак до смъртта.

Ето защо я напуснах.

Поради което тя никога повече не ме видя.

С всеки изминал ден всеки от нас страда все по-силно за другия. Плачем един за друг вече години наред. Ала и тя като мен знае, че иначе не може и да бъде.

Нашето най-силно доказателство за любовта ни бе никога повече да не се виждаме.

[1] Телевизионна водеща на канал TF1, авторка на романи, последният от които е озаглавен *Защо да страдаме?* — Бел.прев. ↑

[2] Известен парижки ресторант с екзотични специалитети. — Бел.прев. ↑

[3] Френска актриса, изпълнила главната женска роля в „Диви нощи“ на Сирил Колар. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.